

**Історія Людмили Панчохи, учасниці обласного конкурсу
«Жінка Донеччини» 2024 року, номінація «Серце, що дарує родину»**

Людмила Сильвестрівна – це жінка, чиє серце відкрите для дітей, яким не пощастило мати люблячих батьків. Вона все своє життя присвятила благородній справі – дарувати любов, надію та тепло тим, хто найбільше цього потребує. Її історія вражає до глибини душі безмежною відданістю дітям, особливо тим, хто через життєві обставини опинилися поза родинним колом.

Пані Людмила за фахом учитель української мови та літератури, але майже весь час своєї діяльності присвятила іншій сфері.

У 2001 році, коли в Україні відкрили перший будинок дитини для ВІЛ-позитивних дітей у місті Макіївка, Людмила Сильвестрівна стала однією з перших, хто долучився до цієї

надзвичайно важливої справи. Вона була заступником головного лікаря з навчально-виховної роботи, проте її місце в серцях вихованців не було обмежене лише функціональними обов'язками. Ця жінка стала тією людиною, до кого діти зверталися в надії знайти хоч трохи батьківської турботи та любові, якої їм так бракувало.

"Діти знали, чим я займаюся, і тому часто просили мене знайти їм батьків. Це був найбільший їх біль і водночас найбільша надія, яку я могла їм дати", – згадує Людмила Сильвестрівна. Її серце розривалося від того, що вона переймалася долею кожного. Спогади про ті роки, коли вона бачила в очах дітей зраду і біль, і досі не залишають її.

Проте справжнє випробування чекало попереду, коли настав час переводити старших дітей в інтернати. Вони мали особливі показання по здоров'ю, і Людмила Сильвестрівна зіткнулася зі страшною реальністю: заклади не були готові приймати таких дітей, вони не мали відповідних умов, були відсутні спеціалізовані програми. Нехтування особливими потребами вихованців було важким ударом для жінки, яка вже довгі роки намагалася створити для цих дітей атмосферу любові та безпеки.

У сферу діяльності пані Людмили входило займатися не лише освітою та вихованням малюків, а й розв'язанням юридичних питань, пов'язаних із допомогою знайти нові родини. Кожна її дія була спрямована на одне – дати дітям шанс на краще життя, відчуття захищеності та потреби.

У 2006 році в Макіївці, відповідно до програми підтримки дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування, було створено дві прийомні сім'ї для виховання дітей, які потребують уваги та турботи. І однією з таких прийомних матерів стала пані Людмила. Вона взяла на себе відповідальність за виховання та спільне проживання чотирьох дітей. Всі були щасливі.

Грудень цього ж року приніс Людмилі Сильвестрівні неймовірне горе. У цей місяць її старший син, якому був лише 21 рік, пішов з життя. Для будь-якої матері це важко уявити, а для пані Людмили ця втрата стала невиліковною раною. «Це було страшне горе, яке просто перевернуло моє життя, – згадує Людмила Сильвестрівна. – Втрата сина – це те, що неможливо пережити. Я не знала, як далі жити та що робити...»

Попри те, що біль був нестерпним, жінка не залишилася наодинці зі своєю трагедією. «Тільки діти, яким я стала мамою, утримали мене від страшного кроку, бо я не мала морального права зрадити їх в черговий раз», – зізнається пані Людмила. Материнська любов і відданість прийомним дітям стали для неї рятівним колом у найтемніші часи. У той момент, коли здавалось, що життя втратило всякий сенс, Людмила Сильвестрівна змогла знайти в собі сили для того, щоб жити далі, не зрадивши свою родину.

У 2012 році на базі родини Панчохи Людмили Сильвестрівни було створено дитячий будинок сімейного типу, в якому виховувалося 9 дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування. Однак у 2014 році, через російське вторгнення, родина була змушена покинути рідний дім. Після цього сім'я проживала в різних куточках України, а у 2019 році переїхала до міста Сіверськ Бахмутського району Донецької області.

На жаль, нині родина Людмили Сильвестрівни знову має статус внутрішньо переміщених осіб. Нещодавно вони переїхали до Черкас. За роки, що минули, пані Людмила змогла виховати 10 дітей. Старша донька вже одружена і має донечку Софійку.

Панчоха Людмила Сильвестрівна – це жінка, чия відданість родині й вихованню дітей стала прикладом для багатьох. Протягом свого життя вона пройшла непростий шлях, але завжди залишалася зразковою матір'ю, яка не лише виховувала прийомних дітей, а й підтримувала міцні родинні зв'язки з тими, хто вже залишив сім'ю і почав власне доросле життя.

Попри те, що діти з віком стають самостійними й віддаляються, Людмила Сильвестрівна пишається тим, що більшість її дітей живуть і дорослішають разом з нею. Ті ж, хто знаходиться далеко, завжди можуть розраховувати на її підтримку, і з ними вона зберігає міцні зв'язки, всупереч відстані.

Вдячність Богу за дітей, їхній здоровий розвиток та успіхи у житті – це невіддільна частина її щастя. Вона не лише матір-вихователька, а й надійна опора для своїх дітей, людина, яка завжди готова поділитися своєю любов'ю та мудрістю.

Указом Президента України від 24 листопада 2008 року Людмила Сильвестрівна Панчоха була нагороджена орденом Княгині Ольги III ступеня за сумлінне батьківство. Також вона отримала почесну відзнаку "За сумлінне батьківство", що стало свідченням її виняткової ролі як матері та виховательки.

Ця нагорода є не лише визнанням її особистих досягнень у вихованні дітей, але й свідченням того, якою важливою є роль матері в родині та суспільстві.

Панчоха Людмила Сильвестрівна – справжня мати-героїня, яка робить світ кращим для тих, кому потрібна найважливіша річ у світі – родина.